

da vil det allerede af, hvad jeg forhen har tilladt mig at bemærke, uden Tvivl af sig selv være indlysende, at Comiteen ikke har kunnet gaae ind paa dette Forslag. Jeg troer ikke nærmere at burde indlade mig paa selve Forslagets Realitet; jeg skal derimod blot tillade mig at bringe i Forsamlingens Grindring, at et med dette Forslag ligelydende er blevet forfattet i det andet Thing med en Majoritet af 29 Stemmer mod 6, og skal derefter henstille til Forsamlingens Dverveielse, hvorvidt det kan ansees som antageligt, at denne Minoritet efter Forløbet af et Par Maaneder skulde kunne forvandle sig til Majoritet. (En Stemme: Det kommer ikke os ved). Jeg har tilladt mig allerede tidligere at antyde, hvorfor jeg troer, at denne Betragtning netop maa være af Bigtighed

Varfod: Tor jeg spørge, er det ikke den ærede Formands Mening, at der ikke bør røres ved Landstingets Forhandlinger?

Formanden: Jeg skal nok selv gribe ind, naar jeg troer det er nødvendigt (Bravo! Bravo! Latter.)

Ordføreren: Det er aabenbart, at der her er Tale om 2 i sig selv meget forskellige Ting, som ingenlunde staae i nogen nødvendig Forbindelse med hinanden, den ene at indrømme Grunddelerne en Ret til at afløse Jagtretten, og den anden, at indrømme Fæsterne en lignende Ret. Nu maa det, mener jeg, være klart for Enhver, at der for Tiden er de gunstigste Udsigter til, at man om det første Punkt, nemlig om at indrømme Grunddelerne Ret til at afløse Jagtretten, vil kunne opnaae en ønskelig Enighed, saaledes at det Gode, som saa længe har været ønsket af en Mængde af de Paagjældende, meget snart vil kunne blive dem til Deel. Derimod, mener jeg, er det ligesaa klart, — og dette er jeg vistnok ganske berettiget til at sige — at det ifølge de Data, der factist foreligge, maa være langt mere tvivlsomt, ja Mange ville sikkert

med mig være enige i, at det endog er i høi Grad usandsynligt, at en lignende Enighed skulde kunne bringes tilveie med Hensyn til den anden Sag, nemlig Indrømmelsen af en lignende Aflysningsret til Fæsterne. Følgen af, at vi i det nærværende Lovforslag optage en Bestemmelse, som indrømmede Fæsterne en sliq Aflysningsret, vilde da høist sandsynlig ingenlunde være den, at vi forskaffede Fæsterne det Gode, som vi havde til Hensigt at forhverve dem, men derimod kun den, at vi forhindrede, at dette samme Gode opnaaedes af Grunddelere, hvilke vi vare istand til at forskaffe det, og som med Grund have gjort Regning paa, at det ikke vilde blive dem forholdt. Om de factiske Forhold ere af den Natur, som jeg her har tilladt mig at angive, kan der — maaskee — være forskellige Meninger; jeg skal foreløbigen kun henstille det til Forsamlingens egen Dverveielse om, hvad jeg har yttret, er besøiet eller ikke.

Bregendahl: Saavel i den § 1, som indeholdes i det fra det andet Thing modtagne Lovforslag, som i den nye § 1, som Udvalget har opstillet, er den Grundsætning lagt til Grund, at Jagten skal følge Grunden. Det er en Grundsætning, som jeg i Almindelighed ogsaa er ganske enig i, men ogsaa kun i Almindelighed, og der indeholdes ogsaa en Afvigelse fra denne Grundsætning i selve Lovforslaget, saaledes som dette er tiltraadt af det ærede Udvalg, og jeg skulde kun have ønsket, at denne Undtagelse var ført noget videre. Der indeholdes nemlig i § 5 en Undtagelse fra denne Grundsætning, — at Jagtretten tilkommer Grunddelerne, — idet nemlig Jagtretten paa Fællig er forbeholdt de paagjældende Communer, og ikke de enkelte Giere i Fælliget. Jeg troer, det er en Afvigelse fra Principet, at Jagtretten skal følge Grunddelerne; men jeg troer ogsaa, at det vilde have været vel begrundet, om en saadan Afvigelse var ført noget videre.